

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „KOROŠKI SLOVENEK“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrtletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Več sonca našemu narodu!

Naj zakličemo še enkrat v svet, kar nam koroškimi Slovencem polni dušo in išče izraza v vsem našem delu in stremljenju: Več sonca našemu narodu na Koroškem! Odmaknite se vi, ki mu ga zastirate, da padajo na naše doline temne sence nevolje in zagrenjenosti! V dneh, ko se pod težo gospodarskih bremen in pod silo skrbi za gmotni obstoj majejo naši domovi, slutimo in čutimo z dvakratno silo: Narod ni slučajna tvorba in narodnost ni nekaj, kar se lahko zavrže kot navadna cunj. Življenje iz narodnosti v narodu je predpogoj vsega kulturnega in gospodarskega poudarja naših vasi in dolin!

Naj se učeni gospodje pripravijo o tem, kaj je narod in kaj narodnost. Mi na Koroškem ju občutimo najprej in najbolj kot ljubezen, ki naj povezuje naše domove, naše vasi in naše stanove v eno, narodno družino. Narod nam je božji ukaz ljubezni do bližnjega, naj dajemo svojim bratom in sestram kruha in obleke in strehe, dajemo naj predvsem vseživljajočega duha resnice in pravice. Naš del Koroške v novi dobi ne sme več biti polje za razne liberalne in komunistične zablode in eksperimente, postati mora greda krščanske ljubezni in pravice, teh fundamentov vsega življenja na svetu. Dovolj je bilo doslej med nami skrahiranih eksistenc in porušenih domov, dovolj je bilo duševne in gmotne bede in stiske! Dovolj je bilo sovraštva in prepira, dovolj razdora med družinami, dovolj razdora med ljudstvom! Naše vasi in naše družine morajo v novo, lepše življenje, naše doline naj bodo spet prizorišča sloge in vzajemnosti svojega prebivalstva.

Povdarimo tudi danes: Materna slovenska beseda edina zamore biti posoda novega, odrešujočega duha. Njej gre zato prvo mesto v vsej šolski vzgoji in v vsem narodnem življenju. Z njo najbolj spoštujemo dediščino naših očetov in mater, tisočkrat bolj kot z raznimi narodnimi plesi in več ali manj pristnimi narodnimi nošami. Prej kot vse zunanje v narodnem življenju je narodna govornica izraz narodne duše. Načelo nam torej je in ostane: Le tisti, ki bo prihajal s spoštovanjem in ljubeznijo do naše svete slovenske matere besede, nam zamore biti iskren prijatelj in sosed! Pred očmi nam je Cerkev, zaščitnica naravnih narodnih vrednot, ki je v zadnje desetletje edina ostala iskrena prijateljica našega ljudstva, medtem ko je liberalno-nacionalna strast s satanskim sovraštvom v našem svetu skrunila, kar je vsakemu narodu najdražje: njegovo materno govornico! Država! Poleg spoštovanja svojega ti hočemo dajati tudi našo ljubezen. Zato nas uči v svojih šolah in v svoji upravi iskrene ljubezni do našega, slovenskega, da bomo zamogli dajati iskreno ljubezen tudi tebi!

Ljubezen do matere govornice je ključ, ki odpre našim družinam, vasem in dolinam vrata v lepšo bodočnost. Po njej edini si zamoremo spet postati vsi, zavedni in danes še nezavedni rojaki, bratje in sestre ene velike družine. Spet bo potem toplo pri nas, naši domovi in naše vasi bodo spet ognjišča vseživljajočega duha resnice in pravice.

Tako hočemo naši koroški domovini ohraniti

njeno lepoto. Lepe so njene gore, njena jezera in reke, njene cerkvice in njeni gradovi. Najlepše pa zamore biti na domovini ljudstvo, ki je prežeto iskrene ljubezni do svoje zemlje in vsega, kar je vzrastlo na njej. Naj drugi kopičijo domovinsko lepoto v muzejih in jo skušajo ohraniti v knjigah. Mi bomo lepoto naše domovine gojili v življenju in se zato iz resnične domovinske ljubezni odločno upirali vsem poizkusom, ki bi nam to ljubezen branili in grenili. Največja lepota koroške domovine zamoreta biti naroda, slovenski in nemški, povezana v krščanski zakon ljubezni. Naj bi naši nemški bratje vedeli, da srečujemo njihov narod v vsakem njihovem poedincu, ki križa našo pot in nam nosi svojega duha. Ni slučaj, če je danes med našim rodом še toliko nezaupanja do nemškega soseda, če pa hodijo in živijo med nami nemški bratje in setre, ki s svojim delom teptajo nemški ugled in nam jemljejo vero v pravičnost nemškega človeka. Ozkosrčni nacionalni sebičnosti je domovina kakor vlačuga, katero hoče usuznjiti slepi svoji strasti in mrkemu sovraštvu do slovenskega sveta na Koroškem. Bodi med nami spoštovano in ugledno ime nemškega brata, zato pa naj živijo med nami nemški možje, ki bodo s svojo ljubeznijo do nas lahko tirjali naše spoštovanje do nemškega sveta v lepi naši domovini.

Naša dežela je po svoji narodni manjšini vez dveh držav. Dovolj je iz mednarodnega življenja dokazov, da ni dobro biti sprt s sosedom, posebno, če je ta sosed cela država. Z občudovanjem zremo danes na voditelje in državnike, ki so na dobrem delu, da uresničijo svoje spoznanje. Ne najzadnji je kancler naše države, ki hoče tudi po nas izvesti, kar je naravni življenski zakon naše Avstrije. H temu delu mu je bila in mu bo naša slovenska manjšina v dobro pomoč. Če hoče naš kancler dokazati spoštovanje avstrijske države do države-sosede s spoštovanjem do avstrijskih narodnih manjšin, je to njegova sveta pravica. In nihče v državi ne sme prekrižati njegovih načrtov, če svoje interese istoveti z državnimi interesi in tako hoče biti dober državljani.

Vse življenje, tudi narodno, mora končno biti naravnano na zadnji svoj cilj. Tako je vsak narod lahko pravi blagoslov vsem, uteha od življenja strtim, rešitev obupanim in notranje razdvojenim, pomoč za notranje in gospodarsko ravnotežje se borečim. Ne sebična narodna misel nas ne žene za tem, da ohranimo svoje, le zavest, da s tem ohranimo sebi in svojim dragoceno posodo božjega duha in tako preprečimo nevarnost, da se v naših vrstah razbohota plehko posvetnjaštvo in gnilo koristolovstvo, ki sta korenini vsega sodobnega zla in nereda.

Našemu narodu sonca! Da bo zamogel rasti iz božje zemlje, kamor ga je vsadil njegov Stvarnik! Da bo ves narod kot odprta posoda za božji dar ljubezni in pravice! Da bodo iznova povezane naše družine in vasi in naše doline v eno narodno družino! Da se oživetvori prava vez narodov-sosedov v eni domovini! Da vzraste na koroških tleh močan most med dvema, po legi in zgodovini navezanima državama!

Abesinci se umikajo.

S severnega abesinskega bojišča so minuli teden poročali o veliki italijanski zmagi. Italijanom se je posrečilo med abesinske čete, ki stoje na severni fronti pod poveljstvom treh rasov, zabiti klin ter poraziti vojsko rasa Muguleta. Bitka obeh sovražnikov je bila izredno sbrdita in krvava, zmagale so tehnično bolje oboroženi Italijani. Tudi na jugu je prišlo spet do spopadov, pričakujejo pa veliko italijansko ofenzivo. Italijane žene k hitremu napredku dejstvo, da je kratko deževje minulo in se bo sredi aprila vreme spet poslabšalo ter bo nastopila večmesečna deževna doba.

Italijanska zmaga na severni fronti ni ostala brez političnih posledic. V Ženevi in drugod trdijo, da bo položaj na abesinskih frontah pospešil rešitev afrikanskega spora. Anglija ne drega več za postritev sankcij proti Italiji, v Londonu so se baje že vršili prvi pogovori h predstoječim mirovnim pogajanjem. Pričakujejo, da bo abesinski cesar po slabih izkušnjah vojaškega odpora do vzetnejši za rešitev v okvirju Društva narodov.

Vendar so to samo domneve. Mnogi spet trdijo, da se bo Anglija uklonila pritisku Rusije, ki tirja prelom z italijanskim fašizmom. Napeto mednarodno ozračje, ki bi ne preneslo nikakega miru, daje črnogledim prorokom prav. Bomo videli!

Dr. Hodža v Beogradu. Šefa čehoslovaške vlade so sprejeli v Beogradu z veliko častjo in iskrenostjo. Ministrski predsednik je obiskal kneznamestnika Pavleja in ostala člana regentskega sveta, ministrskega predsednika dr. Stojadinoviča in notranjega ministra dr. Korošca. O uspehih razgovorov je izšlo uradno poročilo, ki pravi med drugim: Jugoslavija in Čehoslovaška enotno gledata mednarodni položaj in v posebnem položaj Podonavja ter iskreno želita čimprejše srečne konsolidacije. Mala zveza je imela razumevanje za korist, ki bi sledila iz sodelovanja vseh držav v Podonavju. Taka sodelovanja niso naperjena proti nobeni tuji državi. — V doglednem času bodo zastopniki Male zveze izdelali svoj predlog za sodelovanje ter ga predložili vsem zainteresiranim državam.

Novi oblaki nad Podonavjem? Nemčija se je načrtu čehoslovaškega ministrskega predsednika odločno uprla. Nemški listi izjavljajo, da je smatrali novi načrt ureditve podonavskih razmer kot naperjen proti Nemčiji. Nemci sedaj hitijo, da upostavijo prijateljske odnose z Italijo, general Goering se je podal na Poljsko, tudi Madžarska stoji pod vplivom Nemčije. Tako se očitvidno organizira proti načrtu dr. Hodže in avstrijskega kanclerja dr. Schuschnigga blok Berlin—Rim—Varšava—Budimpešta. — Šef čehoslovaške vlade je minulo soboto posetil Beograd, kjer se je sestal z vsemi vodilnimi državniki kraljevine Jugoslavije.

Protiaustrijska gonja v Nemčiji se spet pričinja! Minuli četrtek je govoril na narodno-socialističnem zborovanju v Berlinu znani dunajski ubežnik Frauenfeld. Pozdravili so ga kot vodjo narodno-socialističnega predela Dunaj, nakar je med drugim povedal tole: „Ko bomo nekega dne postali meč Adolfa Hitlerja, potem bo osvobojenih tisoče Nemcev, ki danes še ječijo v ječah. Padli bodo zidovi, ki danes skrivajo bodočnost, in tretje cesarstvo se bo pojavilo v vsej svoji krasoti. Tedaj pride dan obračuna. Tedaj bomo ravnali po starem pravilu: Kri za kri, oko za oko, zob za zob! — Očitvidno Nemcem v rajhu ne prija novi razvoj v Podonavju.“

V Španiji so zmagali socialisti. Predzadnje nedeljo so se v Španiji vršile državnozbornske volitve. Proti vsemu pričakovanju so zmagali zdru-

ženi socialisti in komunisti. Izidu so sledili krvavi nemri po vsej državi, mrtvih žrtev je več deset. Požganih in opustošenih je bilo deset cerkev in več tiskarn, ki tiskajo katoliške liste. Vlado je sestavil vodja socialistov Azana, desničarske stranke pa so ji napovedale najostrejšo opozicijo. Bo dočnost Španije je vsekakor pisana s krvavimi črkami.

Glasiło burgenlandskih Hrvatov o naših jezikovnih tečajih. V številu 8 pišejo „Hrvatske novine“ v uvodniku: „Slovenska narodna manjšina u Koruškoj nima slovenskih ljudskih škol, nima niti jednoga slovenskoga učitelja. I dica toga naroda se u školi na nauču niti štati u svojem materinskom jeziku. A i ta narod ljubi svoj materinski jezik i si želji, da i njegova deca budu znala i ljubila jezik svojih starjih, svoj narod in narodnu kulturu. Ali kako dicit naučiti štati in pisati u materinskom jeziku, kad nij učiteljev? U ovoj teškoči je odrasčena mladina skočila na pomoč. Sastali so se junaki in divojke, i njihovi peljači su im povidali i pokazali, kako čedu oni moč bar do neke mere nadomestiti manjkanje slovenske škole, kako čedu moč oni dicit podučavati štati in pisati u materinskom jeziku. I nut, danas oni junaki in divojke držu školu. Ne u prostranih dvoranah, nego lipo u jednoj seljačkoj hiši spravu se dica na nauk. I s svetim žarom i velikom radošću poslušaju, kad im ti učitelji kažu slove in knjige u njihovom materinskom jeziku, kad im povidajo od hištorije narodnega žitka, i skoro čudo im je, kad čuju pesme in krasne pripovesti u slovenskom jeziku. U školi za tako ča nigdar niso čuli. — Ovakovo mladina jednoga naroda dela in posluje, da mu očuva njegovo najmilije, dicit i po njoj budućnost. Ovakovo delo naj tako, potribuje mnogo truda i aldovnosti. Ali mladina puna idealizma i to zmore.

Moj narod.

Ponatis iz „Kärntner Tagblatta“.

Ljubim svoj narod!

Zakaj?

Ker je moj narod! Ne vem končno druge razlage. Tudi otrok ne ve, če ga vprašajo, zakaj ljubi svoje stariše, drugega odgovora kot: ker sta mi oče in mati!

Italijani se hvalijo s tritisočletno kulturo, vendar Italijani niso Rimljani. Gotovo je, da so imeli Grki in Rimljani ob času Kristusovega rojstva in še prej neprimerno višjo kulturo kot Germani. Je moja ljubezen do mojega naroda zato manjša? Ne! Če samo nekoliko pomislim: ako listam po vestnici kateregakoli naroda, najdem, da je živel nekoč vsak narod v preprostih razmerah, ko so njegovi očetje lovili z lokom in pušico in s kame-

nitimi ostrinami rahljali svojo zemljo. Kaj je na tem, če pride kak narod prej ali pozneje do visoke kulturne stopnje...

Ne verujem, da bi bila moja ljubezen do mojega naroda manjša, če bi njegova zgodovina ne bila velika in mogočna, marveč neznatna in prezirana skozi stoletja, in če bi moj narod svojo posvetno nado gradil šele na bodočnosti. Ne, potem bi ljubil svoj narod tem iskreneje. Doživljam, kako leta stiske, ki še niso minula, to moje čustvo še stopnjujejo in krepijo mojo voljo, da bi svojemu narodu pomagal z vsemi svojimi močmi.

Ljubim svoj narod tak, kakoršen je. Zato ne vidim samo njegovih velikih dob, marveč tudi ona njegova leta, ko je živel v nesreči, sramoti in razdvojenosti. Zato ne gledam samo njegovih velikih zgradb iz kamna in duha, ki jih je tekom svoje dobe dovršil, marveč tudi vse one zgradbe, ki jih je v svoji zaslepljenosti podrl. Ne gledam samo njegovih vladnih palač, rotovžov, muzejev, univerz in trgovskih hiš, marveč tudi njegove norišnice, hiralnice, bolnišnice in kaznilnice. Ne vidim samo milijona svetlih žarečih zubljev, v katerih dnevno izgoreva dejavna, nesebična ljubezen do Boga, Kristusa in bližnjega v krščanskih dušah mojega naroda, marveč tudi žalostni ogenj nešteti smrtnih grehov, ki se v mojem narodu zgodijo ponoči in podnevi. Ne vidim samo tisočletnega njegovega dobrega dela, marveč tudi težko breme njegove krivde, ki si jo je moj narod v stoletjih naložil. Ne branim se zanj pokore in zadoščenja, ker svoj narod ljubim in ker vem, da le s ponižnostjo priklidem na svoj narod blagoslov in milost Najvišjega. Brez ponižnosti je moj narod izgubljen. A celo ta svoj blodeči in izgubljeni narod bi moral ljubiti, molil in žrtvoval bi zanj vse življenje, da bi se ga Stvarnik usmilil in mu dodelil spoznanje, da ga zamore rešiti samo resnica.

Tako ljubim svoj narod! Ni moja naloga, da presojam, če je ta ljubezen večja ali manjša kot je ljubezen onih, ki ljubijo svoj narod le, če je obdan s tisočkratno slavo. Svoj narod ljubim, kakoršen je in ga nočem in ne morem drugače ljubiti.

Kancler v deželi!

V nedeljo 1. marca in ponedeljek 2. marca biva v deželi kancler dr. Kurt v. Schuschnigg. V nedeljo poseti kancler dopoldne ob 10. uri Bistrico v Rožu, si ogleda obrate ustavljene bistriške žične tovarne ter bo v občinski hiši sprejemal razna odposlanstva. Ob pol 12. uri op. se nahaja nato v Borovljah, kjer bo istotako ogledal tovarniške obrate in sprejemal odposlanstva. — V ponedeljek 2. marca dospe ob pol 9. uri v Velikovec, ob 10.

PODLISTEK

Ksaver Meško:

Na Poljani.

(70. nadaljevanje.)

Pisal je, in pri srcu mu je bilo, da je prenehal čestokrat in je naslonil glavo ob roko in se je zamislil. Da bi zajokal, krepak in močan mož, mu je bilo, in da bi zavriskal iz srca, ki je trpelo mnogo do danes a je bilo radosti polno ob lepem današnjem dnevu in je drhtelo naproti sladki, vso blaženost obetajoči prihodnosti.

V mestu, v majhni, prijazni sobici sta sedeli dve deklici, cvetoči v najlepšem cvetu.

Sedeli sta ob oknu, tesno druga ob drugi, in sta brali pismo.

„... Čakala si dolgo, iz srca ljubljene... A glej, koncu se bliža čakanje in hrepenenje. Malo še, in moja si za vedno!“

Umolknila je bralka in je sklonila z zlatimi kodri ovenčano glavico na pismo in ga je poljubila in je zaihtela v bridkosti in v sladkosti srca ob vesti o žalostni usodi očetovi in o veliki, dolgo zaželjeni sreči, ki je tako blizu.

Tinka, še krasnejša, še nežnejša, jo je tolažila. A sredi med tolažečimi besedami so se vpile še nji po licih solze, ki jih je zadrževala do tedaj s silo. Žalostna usoda očetova je zadela globoko tudi njeno srce. Kar nič več grenkosti ni bilo v tujini v njenih srcih do doma in do očeta; bili sta polni same ljubezni do ubogega, trpečega moža.

Sedeli sta ob oknu drugikrat in sta brali pismo Tinkino.

Nande je pisal. Pisal je, kar ji je obiskal, pogostem.

„Pišeš, da se čudiš, predraga! Glej, kakor se odpre popek pomladi nenadoma ob toplem, blaženem dnevu, tako se je odprlo moje srce: vzcvetela je ljubezen. In koga naj ljubim, če ne Tebe? Glej, na domovino, ki je nisem umeval nekaj in je nisem ljubil v mladostni neprimišljenosti, je navezano srce od dne, kar sem zapustil Trato, Poljano in dolino. Kako dragi so mi zdaj spomini na našo dolino, ki mi je, tujcu, postala mati in domovina, kako lepi so in sladki! A najlepši, najslajši — ali ni to spomin na Te, neskončno ljubljena? — Glej, pozdrav iz domovine, prijazen, topel dih iz doline poljanske mi dihanje naproti, ko odprem malo miznico pred seboj in se vglobim v čudežno Tvojo sliko. Kako bi ljubil kdaj drugo nego Tebe, Ti najlepša, najblažja, Ti najkrasnejši biser domovine, zapuščenih lahkomišelnih, ljubljene zdaj tem gorečnejše... Potrpi še malo! Uredim tukaj v Ameriki še nekatere zadeve svojega gospodarja in svoje lastne in pridem. In postaneš moja za vekomaj...“

Brali sta, svetile so se rosne oči, nemirno sta drhteli srca, čakajoči v zvestobi, zaupajoči v vdanosti.

Vse je bilo na polju, mirno je bilo v vasi.

Tedaj je prišel iz sobe na Dolini stari Tratnik in je stopil pred hišo. Včasih je šel povsem gor k cesti, na sredo ceste, in je obsenčil z roko stare oči in se je zagledal tja preko na Trato.

„Moj dom, moj ponos nekaj... A zdaj? O Trata!“

Zamežikale so slabotne oči, zaščemelo je v njih.

„A zdaj? Kako samotna! In kako samotna in zapuščen jaz sam!“

Tedaj je prišla preteklost, prišlo je življenje, ki je šlo mimo, in je sedlo na sodni stol in je delalo obračun.

uri v Dobro ves in ob 11. uri v Pliberk, odkoder se nato odpelje preko Žvabeka v Labud. — Kanclerjeva izrecna želja je, da pride na tem potovanju v neposreden stik z ljudstvom ter čuje njegove gospodarske in kulturne težnje. Na potovanju spremljajo kanclerja člani dež. vlade in vodja kor. kmečke zveze posl. Gruber.

DOMAČE NOVICE

Kovarjev Miha!

Da vam postni cajt na bo c dovh, pa pošušejte! Kovarjev Miha me kličejo doma, po domačam pa se prav pr nas pr Cgajnarju. Rad pledram, pa so m hospud urednik djal, naj jim kej napledram. Holt! Še nekaj! Zavbrn fant sm in od aprila naprej me boste vidl prov v fotografiji.

V politko se na bom nkol mešov, to vam najprej povim. To sm že kirbart djav sam pr sebe, pa še rečem. V politko se ni za vtikvat, to je navarna rič. Nnav ano besido prav ne postavš, te že majo, pa greš župo jist. Nas eden je vse cmav štidiran, da b mogu povedat, kakor žijaš. Če b tud desetbart bol vedu n znov k pa vsak dohtar, kapa nuca, k se t pa jezik na obrne. Jes znam nemško, saj smo se že v šol učil, pa pr žonirjah smo moral tud znat, da sm do koprola pršov. V cajtengah je pa dondones tolk enih besed, da morš bit dobre matere sin, da veš, kaj pomenijo in še pol jih en pov na zastopš. Zato pa pravim: za nas enga je narbolš, da s tih, pa poslušáš. Je že tak na svet: Eni maja več pamet, eni pa manj. Rodil smo se pa vsi glih naumn! Vsak je peč za nekaj ustvarjan: eni za bukve, ta druj pa za dev!

Ta rajn Piškov oča so zmirej djal, k sm tam sužu: Pubi, so djal, le cfridn bodmo pa pridn, bo že vse prov. A težko je bit cfriden, ker j danešnji den svet tku čudno prštiman. Deváš kakor črna živina noč n den, ko lete minajo, maš pa v hlev ene par šprajc, v haržate pa par milijonov dovhá več.

Kaj pa nuca, če s pridn, k je pa tovk tistah, ki nča sijajo, pa žanjajo. — Zraven pa še kdo prav in še v cajtengah sem brav, da smo cveč za luksus, da pavrški folk cmav špara. Dečle n pa ženstvo ne b smevo židanah štumfov nost. No ja! Nnav je že resnice zraven. Da b nas pa glih ti florštumfi na kant spravil, b pa že cvibvav. Pa to tud ne zastopm, zakaj b se morle naše dečle v kake batirance zavijaj, k je mestnim frajlam še v pòdekostimah c topvu. Moda je provzaprav ženska reč in b jo mel njim prepustiti.

Še nekej m je padvo v gvavo: Edn m je pravov, da žinjajo zdej nam pavram na noje pomagat. Jes pravm, da b bu še ta najbolj pametn, če b nam vs dovh izbrisal, kar ga mamó. Saj pvačat

„Zapuščeni? Sam? Ob vsi veliki in skrbeči ljubezni, ki ti jo skazujejo dan na dan Vilma, Ivan, njen mož, in blaga njegova mati, vsa Dolina? Glej, saj žanješ v resnici več nego si mogel pričakovati in nego moreš zahtevati po božji in posvetni pravičnosti. Ker glej, kaj si sejal, ko si stal na njivi, razorani, čakajoči s hrepenenjem dobrega, plodečega semena od tebe? In zdaj, glej, hočeš žeti nšenicó, kjer si sejal osat, hočeš trgati grozdje, kjer si sadil trnje!... Kaj si dajal, prijatelj, ko si stal sredi ceste življenja, bahat in mogočen, in so prihajali tvoji, revni in bedni, in so prosili drobtinice, trohice ljubezni, en prijazen pogled, eno mehko besedo, govorjeno iz ljubečega srca? In zdaj tirjaš ljubezni od onih, ki si jih odpuščal prazne in lačne, ko so trkali in so prosili! — Tam pa, kjer si sejal z obilno, odprto roko, žanješ zdaj, kar si sejal: snetljivo seme! Plevel žanješ zdaj in osat... Vsem drugim pa, kaj si dal, o Tratnik! Bogastvo si jim nameraval zapustiti? Kaj hoče srcem bogastvo! Ljubezni bi jim dal! Dajaj srcem zlata na mernike, usahnejo sredi vsega bogastva, če ne rosi na nje ljubezen. Ljubezni bi jim dal! In vse drugače bi ti bilo pri srcu na večer življenja...“

Tedaj je sklonil stavec uničen glavo. Velika in prevelika je krivda življenja, in glej, kako jo poravnati zdaj, kako jo izbrisati, ko je odteklo življenje kakor voda v potoku in se ne vrne več. Velik in prevelik je greh, ki si je obremenil z njim dušo, kako dobiti zdaj odpuščanje? Res, odpustili so mu otroci, tako malo ljubljene nekaj: Vendelin, Vilma, Tinka. Še odpuščanja so ga prosili za greh, ki ga niso storili oni, ampak on. Odpustili so nedolžni, a kako si naj odpusti sam, kako bo odpuščal Sodnik, ko se odpro vrata večnosti, in stopi pred njega?

(Dalje sledi.)

MAGGI prinaša novo guljaževo juho!

Za ljubitelje močnih, pikantno-slastnih juh — prjetno presenečenje. MAGGI-jeva nova guljaževo juha se že dobi v predmestnih trgovinah. Zavojček, ki zadostuje za 2 krožnika, stane 28 grošev. 14

ga nobedn na more. Ko b jes kej mov za govort, b še tiste preklicane fabrikantarje pred se poklicov: „Aldon majne hern, b jim djav: florštumfe fabricirat je prepovedan. Kdor še kirga proda, marš ins loh.“ Na to vižo b se pa tud kriz narbol do živga pršvo. Pa brez zamire! K. M.

Kanonik msgr. Valentin Podgorc — sedemdesetletnik. Na godovni dan svojega velikega vzornika dne 14. februarja je praznoval tiho in skromno svoj sedemdesetletni rojstni dan preč. kanonik msgr. Valentin Podgorc. Nič bučečega slavlja ni hotel, le toplo je stisnil roko prijateljem, ki so mu k njegovemu življenjskemu jubileju izražali svoje iskrene čestitke. Bil bi sivolasi in vendar še mladeniško čili jubilanť gotovo zaslužil, da bi ga proslavila vsa celovška in koroška družina Slovencev v velikem slavju. Nenaklonjen zunanjemu šumu in pompu pa se je na svoj jubilejni dan rajši umaknil v svojo sobico. Naj bi čestitemu slavljencu peli slavospev v našem listu? Upravičeno in zaslužen vsekakor, ker doslej slovenska mati na Koroškem še ni rodila sina, ki bi kot on poznal življenje in si nabral toliko dragocenih izkušenj in globokega znanja. Vnet zadružnik, izboren narodni gospodar, šolnik in znanstvenik, vrhu vsega pa vzoren duhovnik — saj bi slavljenca niti ne mogli dojeti v vrlini, kot bi zaslužil. Le tiho željo naj izrečemo še na tem mestu: Naj bi Vsemogočni blagoslovil obilni njegov trud in mu naklonil, da bi še v poznem življenjskem večeru zamogel zreti sadove svoje marljivosti in molitve!

Zadnja številka našega lista zaplenjena! Dunajsko kazensko sodišče je zaplenilo št. 8. našega lista z dne 19. t. m. Inkriminirana so nekatera mesta uvodnika „Domovina, takšna si!“ Policija je zasegla v dunajski tiskarni razpoložljive številke.

Iz uprave. Z zadoščanjem zapišemo, da vlada med naročniki našega lista dobra disciplina. Na novoletne račune se je odzvalo lepo število rojakov, ki so krili obveznost napram svojemu glasilu. Hvala jim! Dokazali so s svojo točnostjo, da se zavedajo, da je list njihova lastnina. So še nekateri zamudniki, katere tem potom ponovno prosimo, naj ne pozabijo svojega dolga pri nas. Naš list ne izhaja morda iz zabaveželjnosti nekaterih gospodov ali organizacij, še manj iz kake kaprice. Iz narodne potrebe je vzrastel, narodni koristi in dobrobiti je namenjen. Zato naj še vsi zamudni naročniki izpolnijo dolžnost, ki jo imajo do sebe! — Onim, ki zbirajo številke celega leta, pa javljamo, da jim na željo dopošljemo iz minulega leta izgubljene ali zapravljenе številke. Uprava.

Hodiše. (Volitev župana in drugo.) Dne 15. febr. je vendar enkrat tudi naša občina prišla do volitve župana. Rabili je sicer nismo, ker smo vedeli, da se bo vse, kar želi varčevanje in mir, združilo okoli dosedanega župana. Pri volitvi, kateri je prisostvoval sam g. okr. glavar, je dobil prejšnji župan in občinski vodja Bauernbunda g. Schoffnegger, pd. Ovnikar, tri četrtine vseh glasov, občinski vodja domovinske fronte g. Scherling pa je mogel združiti zase samo 3 glasove. Izmed dveh izvoljenih občinskih svetovalcev je novoizvoljeni župan imenoval Janeza Schöttla, pd. Žavorca na Rutu, za svojega namestnika. Tako se je našla rešitev, ki zadovoljuje ogromno večino domačinov. — Dan navrh nas je „Zvezda“ povabila na veseloigro „Čevljar baron“ v svoj dom. Imela je zelo lep obisk. Pevci in igralci, najbolj pa naš znani Tevžej kot baron Nace, so se potrudili, da so nam nudili prijetno pustno zabavo. — Takoj po igri so pevci in igralci šli po svojega prijatelja in zvestega tovariša na odru Mo-teja, da so ga peljali h poročnemu oltarju, kjer je obljubil za celo življenje ljubezen svoji nevesti Micki Falle iz Škofič. V pondeljek navrh se je pa razveselila Orivčnikova hiša v Prtičah. Oče in sin, sicer vesela pevca, sta žalostno samevala na prijazenem domu, a ta dan je sin v Šmiklavžu dobil pridno in delavno družico Kranjčevo Ančko iz Dobajne. Sedaj bosta oče in sin že spet še ktero veselo zapela. Obema paroma mnogo sreče za življenje!

Fletna ženitev na Pečnici. Popoldne v nedeljo 16. svečana je pripeljal Peter Napokoj, vodja tamburašev društva „Dobrač“ na Brnci, svojo mlado nevesto Lenijo Simičičevo z Broda v naši fari pred sv. Martina, patrona naše farne cerkve. Zlata prstana sv. zakona jima je izročil domači župnik Hani Maierhofer. Gostje so se nato na nevestinem domu zbrali k mastni pojedini, dobremu vincu in veselemu plesu. Juckala pa je rjušnica stara Katra Hochmüllerjeva, ki ima v Beljaku trgovino naših jajc. Sukali smo se do polnoči. Novemu zakonskemu paru vse dobro za vse dni!

Borovlje. Tik ob cesti, ki vodi proti Bajtišam, četrt ure od Borovelj, stoji prijazna cerkva sv. Jožefa na Doleh. Na desni strani v notranjosti te cerkve visi stara slika, ki nas spominja, kako je ta kapelica nastala. Postaviti jo je dal baron Silbernagel, tedanji posestnik žične tovarne in žeb-ljarne v Borovljah. Bil je na trgovskem potovanju na morju, ko je nastal tam strašen vihar, tako da se je bilo bati, da se ladja ne potopi. To se je godilo v dneh 8., 9. in 10. januarja 1744. Tedaj se Silbernagel zaobljubi, da postavi v zalivalo cerkvo sv. Jožefu, ako se srečno vrne. Ko je dospel res srečno domov, je to obljubo tudi izpolnil in kapelica je bila že 6. avg. 1744 blagoslovljena. Zemski ostanki nekaterih članov te rodbine se nahajajo v tej cerkvi. — Blizu tega prostora si je pred dobrimi 40 leti zidal in postavil lastno hiško Boštjan Rabič. Vso dobo do danes opravlja vestno službo cerkvenika pri tej kapelici. Vkljub temu, da mu je bila po nesrečni bolezni odvzeta noga, opravlja mož to službo s tako požrtvovalnostjo, da se mora vsak čuditi. V nedeljo dne 16. februarja t. l. pa je praznoval ta naš cerkvenik s svojo družico 50letni zakonski jubilej. Vsi sorodniki so se zbrali na njegovem domu in tako slavili jubilaanta. Posebno rad je prepeval naš „Bošti“ v svojem življenju naše domače pesmi. Zato so ga tudi cerkveni pevci, ki so skoraj vsi tudi njegovi osebni prijatelji, počastili na predvečer s primerno podoknico v domači melodiji. Zlatima jubilentoma želimo, da ju ohrani Bog še dolgo let zdrave med nami!

Iz Škocijana. V Dravi je 17. nov. m. l. nasproti Velinji vesi pod rožansko Bistrico utonil oženjeni drvarski mojster Feliks Zupanc. Dne 28. januarja so ga našli v goreškem logu nad Št. Lorencem in dobrega slov. delavca dan navrh v Šmarkežu pokopali. Iz Roža so ga spremili na zadnji poti sorodniki in precej šmarkeških faranov. Blag mu spomin! — V srečno večnost se je za svojo sestro Ano, ki smo jo pokopali lani na njen god, prešela Maroltova Frančiška Cepic. Bila je mirna, blaga in pobožna duša. — Ženili smo se tudi. Pri Rušu v Samožni vesi je prevzel gospodarstvo še mladoletni Andrej Serajnik. Za nevesto si je izbral Pobejevo Micko Kohlweiss iz Kamena. Pepš Vedenik je prevzel od starega dolgoletnega gospodarja Ravbarjevega očeta veliko gospodarstvo in se oženil s Toncerjevo Francko Jernej. Hurjakov Kristijan Diener zapusti Kamen in se preseli v našo župnijo v Piskrče, kjer mu bo gospodinjala Čičmanova Tilka. Kamenskemu cerkvenemu pevske-mu zboru, ki nam je pri slovesni službi na Linhardino nedeljo 9. t. m. tako krasno prepeval pod vodstvom šentprimoškega g. nadučitelja in farovškega Tičaja, bode gotovo tudi kot mož zvest ostal. Nove družine blagoslovi Bog!

Lipa—Žoprače. Predzadnji pondeljek smo spre-mili ob ogromni udeležbi 1000 ljudi k zadnjemu počitku šele 42letnega posestnika in gostilničarja Šimena Gröblacherja, pd. Virta na Žopračah. Veličastna je bila njegova zadnja pot, kakoršne Lipa še ni videla. To jasno priča, da je bil rajni vsled svoje radodarnosti napram ubogim obče priljubljen, vsled svoje prijaznosti in postrežljivosti pa povsod znan in čislán. Vsakomur pomagati, nikomur škodovati, to je bilo njegovo življenjsko geslo. Rad je govoril svoj materni jezik in nikdar ga zametaval. Večni mu mir! — Virtova hiša pa je vredna spomina tudi zaraditega, ker je bil ondi 18. sept. 1870 pod predsedstvom bivšega Virta Primoža Košata in soodbornikov Jan. Ev. Mariniča, župnika lipškega in učitelja Tomaža Lesjaka zadnji večji narodni tabor. Tozadevno vabilo je bilo naslovljeno na celovški, boroveljski, rožeški in beljaški okraj.

Drobiž. Celovško semenišče Marianum javlja številke lanskega zavodovega gospodarstva. Skupnih dohodkov je bilo 93.240 šil., stroškov 129.856. Zavodov dolg je s tem narastel na 36.616 šil. Gojencev je bilo lani 215, od teh 64 Slovencev. — Rajhovski kupci so minulo sredo pokupili v Velikovcu 45, v Grebinju 24 in v Pliberku 24 glav

živine. Plačevali so do 95 g za kg. — Italijanska vlada je odredila, da se bodo plačila za v Italijo izvoženi les spet v redu plačevala. Zaostanki bodo izplačani še v marcu. — V beljaški okolici so našli v prometu več ponarejenih kovancev za 5 S. Spoznajo se na svinčeni barvi. — Kom. svetnik industrijalec Valentin Leitgeb v Sinči vesi je minule dni praznoval 80letni življenjski jubilej. Jubilanť je vsled svoje pravičnosti priljubljen tudi med našim ljudstvom. — Na Dunaju je skočila v Donavo in utonila poštna uradnica Friderika Skorntscek iz Ledenic. — V Bekštanju je umrl obratovodja tamošnje tovarne testenin Gregori. — V Rožeku se je ponesrečil pri smučanju 15letni kmečki sin Matija Leber. — V Klančah pri Galiciji je Ravčevi družini umrl sedemletni sinko France.

NAŠA PROSVETA

o kritiki.

Zadnje čase opažamo v našem prosvetnem svetu zanimiv pojav. Zanimanje za življenje in delovanje prosvetnih organizacij raste med našim ljudstvom in vedno več pažnje mu posveča. Na eni strani se to vidi najprej v podvojenem udele-stvovanju društev samih — mrtva, nedelavna so samo še redka društva — vidi se rastoče zanimanje za našo prosveto v izrednem številu, v katerem posečajo rojaki vsaktero društveno prireditve, in še v manj ali bolj otsrih besedah, s katerimi društveni ali izvendruštveni krogi kritiku-jejo prosvetno delo.

Najprej to-le: Vsaka osebna kritika je zlobna žali osebe, ne popravlja pa stvari. Mi pa hočemo s kritiko zavračati le zmote, popraviti nepravilnosti, zboljšati to, kar je. „Uničujte blodne misli, a ljubite one, ki blodijo,“ pravi veliki poznavalec življenja sv. Avguštin. To je glavno načelo za vsako kritiko in vsakega kritika.

Stvarna kritika je zdrav pojav. Dokaz je, da društvo živi in je interes zanj živ. Dobra kritika zamore prosvetno delovanje samo dvigniti. Seve mora temeljiti na globokem pojmovanju narodne prosvete, na dobri izkušnji in strokovnem znanju. Do take kritike ima pravico vsak prijatelj društva in je naravnost potrebna, če nočemo, da zaidemo v okostenelost in šablono. Prosveta je življenje in življenje se ne da zajeti v trde oblike. Za tako kritiko bodimo torej dostopni, ker je samo drugo ime za šolo, ki smo je potrebni vedno spet.

Evo, prve kritike! Naša prosveta je še vedno močno kompromisarska in zato ne razvname docela mladih duš in src. Postaviti jo moramo povsem na krščanska in narodna tla in zato zavračati vso mlačnost v verskem in narodnem pogledu. Le taka bo zajela celega mladega človeka in ga oblikovala.

Mohorjani, pozor! V izdaji družbe sv. Mohorja izide letošnje jesen knjiga iz peresa Rutarjevega Jurja. V njej bo naš priljubljeni koroški šaljivec opisal svoje doživljaje v svetovni vojni. Zanimiva knjiga bo nedvomno šla iz rok v roke. Zato ostanite vsi družbeniki in zbirajte še nove ude!

V nedeljo 1. marca v Grebinski Klostër! Udeleženke tamošnjega gospodinjkega tečaja priredijo ta dan svojo zaključno prireditev in razstavo. Od 8. ure zjutraj naprej so razstavljeni kuharski predmeti na prodaj. Popoldne ob 3. uri je v Klostëru na društvenem odru zaključna prireditev s petjem, tamburaši, govorom, nastopom otrok v mičnem prizoru palčkov in šaljivko „Vedež“. Vsi na prireditve!

GOSPODARSKI VESTNIK

Varujte se tožb! Sicer je med kmeti dandanes manj tožb, kakor v letih, ko je bilo še dovolj denarja. Mnogo pa je še po vaseh zdražbarjev in tožbarjev, ki lete za vsako malenkost k advokatu ali na sodnijo. Taki posestniki pozabljajo, da so že na poti v propast. Vsaka tožba je draga in nese samo advokatu. Korist, ki jo ima tisti, ki je tožbo dobil, je tako malenkostna, da ne pride v poštev v očigled visokim stroškom. Iz tožb se nato rodi sovraštvo in iz sovraštva vedno nove tožbe. Zato gospodarji, poravnajte svoje spore sami med seboj! Kjer ne pridete do soglasja, stopite k županu ali župniku, naj razsodi. Le v skrajnih in dobro prevdarjenih slučajih se poslužite sodnije!

O pomlajevanju sadnega drevja. O pomlajevanju ljudi ste slišali in še to, da je tako pomlajevanje navadna raca. Ni pa tako s pomlajevanjem sadnega drevja. Pomlajamo sadje, ki se je zaradi velike rodovitnosti prerano postaralo, nehala rasti in rodi le še zanikern drobiž. Marsikod je nadalje drevje, ki je poškodovano od toče ali poledice, spet drugod se sušijo sadnemu drevju veje v vrhovih. Povsod tod lahko pomagamo, le ostro žagico, močan vrtnarski nož in primerno lestvico rabimo. Pomlajamo v dobi, ko drevje počiva, ko je brez listja, torej od novembra do marca. Edino orehe pomlajamo od kresa do sv. Jakoba, pečkasto in koščičasto drevje pa v februarju ali marcu. Najprej si ogledimo vsako drevo od tal na vse strani. Nato izžagajmo veje, ki so odveč, ostale veje skrajšamo za polovico ali tretjino. Spodnje veje pustimo daljše, zgornje krajše. Drevje naj ima obliko piramide. Važno je, da pri vsakem posameznem drevesu premislimo, kaj in kje bomo odžagali. Zato je pomlajevanje posel za starejše in razsodne sadjarje, ker zamoremo pomlajevati samo po pameti. Pozneje moramo na skrajšanih vejah trebiti gosto omladje, da dobimo močne veje v pravi legi.

Zanimiv poizkus, vreden preizkušnje. Na Ruskem sejejo spomladi ozimno rž na ta način, da seme zakopljejo najprej v sneg, po nekotikih dneh pa posejejo na njivo. Tako pripravljena ozimna rž baje ravno tako uspeva, ko v jeseni posejana. Slične poizkuse delajo tudi s pšenico, ki jo puste na kupu na toplem prostoru nekoliko skaliti, potem jo postavijo na mrzel prostor, da nekoliko zamrzne. Ko je čas pomladne setve, jo posejejo. Baje uspeva tudi pšenica dobro, kakor da so jo posejali jeseni. Ta način imenujejo „jarovizacija“ od jarega žita.

Apno — kmetov pomočnik. Že smo opetovano pisali o pomenu apna za naše travnike in polja. Danes kratko o pomenu apna v živinoreji. Dostikrat strada zemlja na apnu in za njo strada na tej ceni snovi tudi živina. Krma s slabo poapnenih travnikov ali njiv ne zadovolji živine in le prečesto si mora živina v svoji lakoti po rudninskih snoveh pomagati z glodanjem lesenih jasl ali celo hlevskega zidu. So kraji, koder živina zaostaja in hujša samo ob dejstvu, da kmetje ne poznajo velike važnosti apna za prehrano živine. Zato pokladajmo živini poleg soli še klajno apno. Za 100 kg žive teže navadno pridamo na dan do 10 gramov klajnega apna, katero primešamo med zrezano peso ali repo, med otrobi, tropine ali žitne zdrobe. Posebno važno je apno za razvoj telet. Najboljši pa je, če gospodarji apnijo svoje travnike, jih gnojijo z gnojem, kompostom in gnojnic in v slučajju potrebe dodajo še nekoliko umetnega gnojila.

Več češenj! Jablano cenimo najbolj, ker nam donaša največ koristi. Sledijo ji hruška, češnja, češnja. To v splošnem drži, ne velja pa vse za vse kraje. So pri nas kraji, kjer bi lahko uspevala še ena ali druga sadna vrsta, a je ni ali vsaj ne v zadostni meri. Danes bi svetovali zato: Več češenj tam, kjer je količkan primerno podnebje za ta sad. Navadno se jih branimo, češ, saj jih je itak komaj za nočne tatiče. Če bi bilo češnjevih nasadov več, bi tudi tatičem radi privoščili sladkega sadja. Češnje ni treba saditi samo za prodajo, dobre so za domačo uporabo. Gospodinja jih lahko vkuhava, izboren priboljšek so za staro in mlado v vročem poletju in če postavimo ob pravem času dobre češnje na trg, se jih bomo kmalu iznebili. Zato: več češenj!

Beljaški trg 21. febr. Zelje 40—50, karfijol 1.20, repa 20, pesa 60, endivija 1.60, česen 2.00, špinata 1.60, redkev 60, hren 2.60, peteršilj 80, pozni krompir 20, kisle zelje 60, kisle repa 50, goveje meso 1.80—2.60, telečje 1.80—2.80, prekajeno 2.00 do 3.60, orehi 1.20, namizna jabolka 60, jabolka za vkuhanje 50, krhlji 1.40, suhe hruške 1.40, suhe češnje 1.20, čajno maslo 4.40, sirovo maslo 3.80, strd 4.40, pitane kokoši 2.80, kapuni 4.00, stare kokoši 2.80, race 3.20, gosi 3.00, jajca 12 g za komad.

**Inserirajte
v „Koroškem Slovencu“!**

ZANIMIVOSTI

Dušo hudiču, življenje Hitlerju! Na nekem mladinskem zborovanju je izustil hitlerjanski voditelj med drugim sledeče besede: „Dušo bomo dali hudiču, srce dekletu, življenje pa Hitlerju.“ Jezuit Spiecker je na priznici ostro nastopil proti bogokletnim besedam z izjavo: „Že 1900 let nimamo nobenega drugega voditelja, kakor Kristus, vsi drugi voditelji bodo izginili.“ Sodnija je pogumnega jezuita obsodila na eno leto in tri mesece ječe, češ, da je s to izjavo žalil — Hitlerja. Posebno pa so jezuitu zamerili njegovo drugo izjavo v pridigi: „Bog bo Nemčijo že prisilil na kolena,“ kar so smatrali sodniki za žalitev nemške časti.

Rdeči maršal Tuhačevski. Mnogo pozornost je vzbudil v dneh londonskih in pariških posvetovanj minulega meseca rdeči maršal Tuhačevski, ki se je skupno z Litvinovom podal na pogreb kralja Jurija kot zastopnik rdeče vojske. Tuhačevski je nastopal v sijajni maršalski uniformi. O njem se ve, da je rodem plemiškega rodu, da je izredno prebrisan in drzen. Rdeči armadi se je v začetku revolucije pridružil kot razcapan vojni ujetnik. Njegovo poznanje vojskovanja ga je kmalu usposobilo za višja mesta in komaj 42 let star je danes postal maršal sovjetske vojske. Na svojem potovanju skozi Anglijo in Francijo so vzbujale pozornost njegove aristokratske manire. Listi so o njem pisali, da ni bilo zadnjič slišati o maršalu Tuhačevskem.

V znamenju petih krogov. V bavarskem mestecu Garmisch-Partenkirchen so se minule dni vršile takozvane olimpijske tekme v smučanju, drsanju, streljanju na ledu, hokej-igri i. dr. Osemindvajset držav je poslalo zastopnike, najmočnejše odposlanstvo pa so tvorili Avstrijci. Tekem so se udeleževali tudi Jugoslovani. Ves športni svet je sledil tekam z velikim zanimanjem. Nemci so z samo njim lastno vestnostjo izvedli ogromne predpriprave: zgradili so posebno „mesto barak“ za časnikarstvo in filmske snemalce, brezhibno je funkcioniral promet, pošta, telefon in radio. Tekme je otvoril kancler Hitler, nakar je zažarel visoko na stolpu olimpijski ogenj ter ugasnil šele ob zaključku prireditve. Največ zmag so odnesli tekmovalci severnih dežel, kjer je sneg najbolj „doma“, proslavili so se nemški in avstrijski tekmovalci, izmed slovanskih moštev pa so dosegli Čehi in Jugoslovani prav lepe uspehe. V Berlinu so vllili olimpijski zvon, ki bo odslej klical zastopnike držav na drugo tekmo v poletju, na kateri se športniki pomerijo v „suhih“ igrah. Poletne tekme bodo zaključili s prenosom olimpijskega ognja iz Grčije, kjer stoji slavna gora bogov, Olimp, in kjer so se pred davnimi tisočletji stari Grki enako vadili v lepilih telesnih igrah in športu. Ogenj bodo prenesli v takozvanem štafetnem teku potom posebnih bakelj.

Več sto ljudi je zmrznilo v Ameriki. Medtem ko pri nas zima noče priti, katere smo sicer vajeni, vlada preko morja silen mraz. Že stoletja sem ne pomnijo v Ameriki tako mrzle zime, kot je letošnja. Mnoge vasi so popolnoma odrezane od sveta, ker so vsa pota in zveze zametene z visokim snegom. Mnogokod je ukinjen promet na železnicah. Zato primanjkuje v mnogih naselbinah najpotrebnejšega živeža. Nad 500 ljudi je vsled silnega mraza že zmrznilo.

Vulkan Vezuv v snegu. Iz Neapolja poročajo, da nudi ognjenik Vezuv te dni čarobno sliko. Njegov vrh je pokrit s snegom, medtem ko se iz njegovega žrela dvigajo stebri dima in ognja. Ponoči baje je ta prizor grozoten. Rdeči ognjeni žar iz sneženega vrha je viden daleč po deželi in na morju. Pravijo, da gre za redno ognjenikovo delovanje, ki ne daje povoda, da bi se ljudje vznemirjali.

29. februar na Angleškem. V Angliji je stara navada, da napravijo vse dame, ki bi se rade poročile, zadnji dan v februarju prestopnega leta svojim izvoljencem ženitne ponudbe. Po zadnjih računih je na Angleškem dva in pol milijona neporočenih deklet in žensk. Usodnega februarja veljajo tudi v javnih prostorih posebne navade. Dame prihajajo v gostilne, same naročajo jedila in pijače, same plačujejo ter dajejo napitnine. V plesnih prostorih je vso noč in ves dan „volitev dam“, to se pravi, da si plesalke izbirajo plesalce in ne narobe. Baje bo letos-usodnega dne ves neporočeni moški svet že zgodaj zjutraj na nogah, da se umakne zapeljivim ponudbam nežnih čestilk.

Nekaj o abesinskih imenih. V času sedanjega spopada Italijanov in Abesincev smo se čudnih abesinskih imen že navadili. Ne poznamo pa pomena abesinskih imen. Naj navedemo torej nekatera abesinska imena v njihovih pomenih. Moški nosijo kot krstna imena nazive Suženj Gospodov, Suženj sv. Janeza, Suženj sv. Jurija, Sin Marijin, Sin apostolov, Sin Mihaelov, Sin Jezusov, spet drugi moški nosijo imena kot Osvajevalec, Sodnik, Princ. Dekleta se zovejo: Cvetličica, Zlato moje, Prelepa si, Roža moja i. dr. Iz teh nenavadno lepih imen je razviden ves ponos in vsa nežnost abesinskih mater.

Amerikemu Hauptmannu gre za glavo. Dovednega morilca otroka znanega letalca Lindbergha so že pred dolgim časom obsodili na smrt. Niso ga pa kljub že večkrat določenemu terminu usmrtili, ker se še vedno javljajo manj ali bolj zanesljive priče, ki pripovedujejo, da Hauptmann ni morilec ubogega otroka. Vsa Amerika je po Hauptmannovi aferi razdeljena na dva tabora, za in proti njegovi usmrtni. Zaenkrat je določen nov termin usmrčenja in sicer med 6. in 11. marcem. Pričakujejo, da bo Hauptmann, ki je doslej dosledno molčal o svojih pomagačih in hkrati zanikaval svojo krivdo, medtem povedal kaj več o žalostnem slučaju.

Najmanjša divja zver živi v Avstraliji. Domačini jo imenujejo Mulgura. Komaj 15 cm je dolga in vendar je nenasitna. Lovi živali, ki so mnogo večje od nje, ter jim izsesa kri. Zajci, kokoši, golobi, celo mali prašiči nimajo pokoja pred nenasitnico, ki ni večja od naše pedi. Z ostrimi zobmi se zaje za uhlji, raztrga krvno žilo in pije dotlej, da sita zaspi. Pri vsej divjosti svoje narave živijo krvoločne male živalice nežno družinsko življenje. Samica nosi svoje mladiče na seskih cel mesec in z njimi skače previdno čez drn in strn. V skritih gnezdih dobivajo lovci često po 15 smrčkov tesno stisnjenih drug ob drugega, ki se vedejo, kot da bi bili najnedolžnejše styarce na svetu.

Par za smeh. Najskromnejša žival. Učitelj: „Katera žival se zadovoljuje z najskromnejšo hrano?“ — Učenec Pavle: „Molj!“ — Učitelj: „Zakaj ravno molj?“ — Pavle: „Ker žre luknje v obleki.“ — Kompliment. Po letih sta se spet videla. Ona je takoj začela: „Ali se še spominjaš, kako si me prosil za roko, pa sem ti prošnjo odbila?“ — On pritrđi: „Vem. To je moj najlepši spomin!“ — Karte ne zna igrati. „Največja napaka mojega moža je, da ne zna igrati karte.“ — „To vendar ni nobena škoda! Meni je to kvečjemu vrlina.“ — „Ja, pa on vendar vedno igra.“

Listnica uredništva. R. J. Naša narodna manjšina nima skrivati ničesar. Njeni cilji so cilji vsakega katoliškega naroda. Zato: z b a r v o n a d a n! — S. S. „V slogi je moč,“ tako se glasi na čelu letošnjega našega koledarja. Ne slučajno letos tako! Danes je potrebna železna disciplina vseh naših vrst in vseh naših organizacij. Ni mož, kdor se umika borbi. — Inomost. Živeli, prijatelji in Vaša pobuda! Pa storite še Vi svoje! Saj gradimo na ideji in ne na osebah in naša ideja je ideja bodočnosti. — Dromi. Pa ne, da Vas je pod Vrtačo zajel nenadni zimski mraz, ko ni spomladanskega diha izza Oranžce? — Rutarjev Jur! Prijatelj našega lista nam je brzkone iz navdušenja nad Tvojo pustno prigodo poslal pristni Linhardin kržev v dar. Poklonimo Ti ga v nadomestilo za pokradene in po kozah prebavljene, ko se zglesiš. J. M., Sele. Zadevo Vaših neprijateljev uredimo po našem sotrudniku.

Vabilo

na

redni občni zbor

HRANILNICE IN POSOJILNICE V GLINJAH.

registrovane zadruga z neomejeno zavezo,

ki se vrši

v nedeljo dne 8. marca 1936 ob 10. uri dopoldne v pisarniških prostorih pri Cingelcu na Trati.

Dnevni red:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Odobritev računskega zaključka za leto 1935.
3. Volitev načelstva in nadzorstva.
4. Slučajnosti.

15

Načelstvo.